

— Вземи това. Малко е, ама е копринено.

Децата го грабватъ отъ ржцетъ на майка си. Тя се усмихва, изтрива сълзитъ си и се извинява:

— Нищо че е малко, нали си е наше, българско... Нали пакъ ще ми се вѣе надъ кжщата. Пъкъ, прощавайте! Може да съмъ сгрѣшила, ала много ни бѣше мжно за знамето.

Тичаме къмъ частитъ си. Полкътъ се източва отъ селото на северъ, къмъ други села. Населението излиза да ни изпрати, да ни пожелае добъръ пжтъ и да полѣе пжтя ни. Между изпрашачитъ съглеждаме дветъ деца на бедната женица. Тѣ сж заковали на шарения пржтъ новото си знаме, размѣтатъ го надъ главитъ си и крещатъ — ура!

Стефанъ, Мокревъ

ИДИ СИ, ЕСЕНЬ

Мъгли се влачатъ тежко...
Иди си, тжжна есенъ!
Какъ мжно се живѣе
безъ слънце и безъ пѣсень.

Оголени дървета,
навжсено небето,
и толкова е тжжно,
че чакъ боли сърдцето.

Върви си, скръбна есенъ,
и нека дойде зима,
че щомъ снѣгътъ натрупа, —
и смѣхъ и радостъ има.

Ще грабнеме шейнитъ,
ще литнемъ вѣнъ задружно —
Щомъ имаме пързалки,
не ни е друго нужно.

Ела по-скоро, зимо —
красива, чиста, бѣла
и прогони далече
тазъ есенъ остарѣла.

Даръ Дарина

